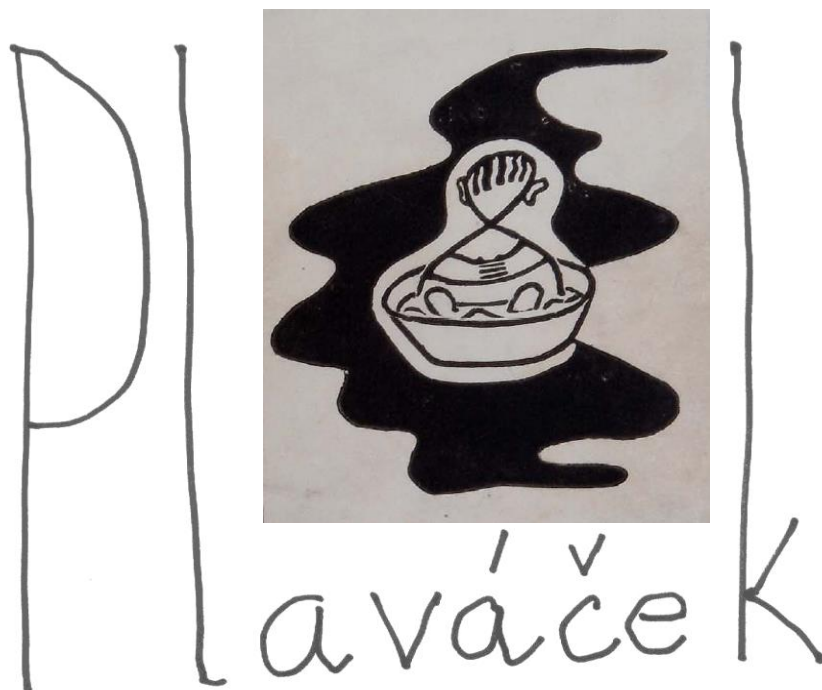

2023

č. 2

Nezapomeň!

Pozvánka

Sejdeme se ve středu 1. března v 17:00 v restauraci Duende, kde na nás budou čekat talíáni a doufejme, že i půvabné servírky.

Zápis

Na schůzce v únoru byla tato početná sestava: **Kačka, Plavec, Job, Přemík, Zub, Petr, Bob, Pegas, Pacík, Kost'a, Pirilík, Cancidlo, Jakub, Yško, Loulínek a Foki**

Zároveň probíhala schůzka lidí, kteří připravují oslavu 110 let od založení **Brat'kovy Pětky**. Organizační schůzka se konala za přítomnosti **Citrona, Maka, Detona, Mahdího, Peška, Dorky a Reypa**.

Omluvenky

Ahoj, žel stále se necítím dobře, takže zase dnes nedorazím. Mějte veselý večer **Mahu Chingo** se omluvil, že má auto v opravě a nemůže na schůzku přijet.

Bobánek je vážně nemocen a nemohl se připojit ani telefonicky.

Schůzku dokumentují fotografie **Kačky**

Volali jsme **Bobánkovi**, aby se alespoň po telefonu schůzky zúčastnil, ale bohužel jsme se dozvěděli, že mu není dobře a že k telefonu nemůže. Tomu odpovídají naše zasmušilé tváře.

Hory

S fotografiemi **Kačky**, **Plavce** a **Pegase**

Počasí v Oga opět nezklamalo. Kromě prvního zamračeného dne jsme měli slunečno a krásně upravené sjezdovky. Na nich jsme často byli úplně sami.

Plavec si přijel zalyžovat z Toronto, a tak zájezd začal v půjčovně v Praze hned po přeletu...

...pokračovalo to příjezdem do Albergo de Forte.

Celý týden jsme na téměř prázdných sjezdovkách podávali neuvěřitelné výkony...

...zejména pak u naší vrcholové základny...

...kde jsme jak na sněhu...

...tak i uvnitř byli nepřekonatelní.

Dokumentuje to i vrcholové foto družstva druhé kategorie: **Plavec, Lilian, Bob, Pacík, Lenka, Pegas, Svát'a, Cancidlo, Kačka**

Následují fotografie, které ukazují krásné počasí, krásné hory a jak krásní my jsme byli.

Náš program se neomezil jen na nebezpečné sjezdy a opalování, ale pokračoval pak vždy popíjením na pokoji u **Pegase**...

...a pak skvělou večeří...

...kterou nám připravoval náš oblíbený kuchař a servírovala nám ji naše oblíbená servírka
Kara

Tady se s nimi loučíme a těšíme se na shledanou příští sezónu.

Vtipy

Zásobárnou vtipů je bezesporu **Pulec**. Dnešní rubrika vtipů je jeho.

Na rohu Moskevské ulice stojí jeptiška, když vtom k ní doběhne udýchaný voják:

"Sestro, moc vás prosím, schovejte mne na chvíli pod sukni, pronásledují mne, pak vám to vysvětlím." Sestra svolí. Za moment k ní doběhnou dva vojenští policisté a ptají se, jestli neviděla běžet vojáka. "Ano, proběhl tudy a zabočil do tamté ulice."

Policisté odběhnou, voják vyleze zpod sukně: "Sestro veliký dík, zachránila jste mi život, já totiž nechci na Ukrajinu, no, a promiňte, máte krásné nohy."

Sestra se usměje a řekne: "Kdyby ses podíval výš, uviděl bys i krásné k..le, ani já nechci na Ukrajinu!"

- „Kde žije Bůh?“
- „U nás v koupelně.“
- „Jak to?“
- „Táta ráno vždycky
buší na dveře a volá:
Fotografie od Iváše
"Pane bože!
Ty jsi tam ještě?!"

"Když nemůžu
usnout, tak počítám
ženy se kterými jsem
spal."
"A proč ne ovečky?"
"To bylo jenom
jednou."
😊

Pulec si také zavzpomínal na Pavla Kantorka

„Takže, vy pracujete u lisu, máte plat dvanáct tisíc měsíčně a práce vás těší... no, to bude vážné!“

„Dobrý obraz nemáte a mít nebudete, protože jste si koupila mikrovlnnou troubu!“

„Tady máš něco k těm mým pokročilým narozeninám.“

„Impotence si važte! Ušetří vám spoustu času a peněz.“

Z Pulcových vzpomínek

Valle Blenio, Francesco a Ristorante Stazione

Horská vesnička Ponterio ležela ve Valle di Malvaglia, 800 m.n.m., vlastně na konci cesty, která vedla od Ponte Romano zpátky k hlavnímu údolí Valle Blenio. Ke skalní hraně, která tvořila hranici, to bylo od našeho domku asi 200 m. Ještě dalších 200 m na sever byl skalní výběžek, říkali jsme mu balkón, odkud byl nádherný výhled na celou spodní část Valle Blenio, až k Biasce, kde naše údolí ústilo do Valle Ticino.

Pod námi ležela Malvaglia, naproti, na úpatí protější stráně Semione a trochu výše Ludiano. Prostředkem údolí tekla řeka Brenno, podle níž vedla nová silnice do Valle di Blenio. Uprostřed mezi Ludianem a Malvaglií ležela rozsáhlá zřícenina středověké pevnosti Serravalle. Nahoře napravo jsme viděli do údolí ještě až k úžině Motto se středověkým kostelíkem St. Pietro. I když už od nás dál vidět nebylo, Blenio tam nekončilo. Táhl se ještě asi 40 km dále k severu až do Olivone, odkud vedla silnice na Passo Lucomagno, jeden z nejkrásnějších švýcarských alpských průsmyků. Za passem se silnice zase svažovala do Disentisu v kantonu Graubünden.

Dále na sever nad Olivone bylo ještě několik strmých opuštěných údolí. Jezdíváme třeba do Luzzone, kde byla přehrada a u ní malá restaurace, kde se dobře vařilo a měli tam různé nezvyklé grappy, třeba šípkovou, trnkovou anebo grappu z mladých smrkových výhonků. Od jezera Luzzone vedl ještě úzký tunel k další přehradě ve Valle Carrassina. Tam byla hezká asi sedmikilometrová procházka bez prudkého stoupání, ale často proti ostrému větru.

V Olivone se slévalo hned několik potoků, aby vytvořily říčku Brenno. Brenno mělo vodu jen na jaře, potom se trochu vody převalovalo pomalu přes pole kamenů. Údolí bylo otevřené, mělo slunce od časného rána do pozdního večera. Tomu odpovídala teplota vody: byla teplá až horká, někdy v létě dosahovala až 36 stupňů, teploty horké lázně.

Protější stráň údolí stoupala až k hřebenu, ležícímu ve výšce 2200 m.n.m. Pokud jsme viděli z balkónu, vedla tam silnička, občas jsme na ní viděli i auto. Začínala v Semione, když jsme ji ale hledali, nenašli jsme ji. Tak jsme se zeptali, a nebylo divu, že jsme ji nemohli najít: začínala mezi dvěma starými domy a považovali jsme ji za vjezd do dvora. Silnička byla úzká, měla jen tu a tam rozšířené místo na vyhýbání se protijedoucích vozidel. Končila malou plošinkou pod skálou, vešla se tam nejvýš tři auta. A potom pěšky strmou a namáhavou pěšinou s asi dvěstěmetrovým převýšením až na Alpe Püscett. Měli jsme odtud nějaké alpské květiny v zahrádce. Na této pastvině jsme ale nikdy nepotkali krávy, asi by tam nevylezly, jen kozy a ovce. Zato byl krásný pohled zpět na naši stranu Valle Blenio a na Cima di Piancabella, kopec nad Ponteriem s nadmořskou výškou 2671 metrů.

Nad Ludianem byla opuštěná vesnička Navone, která byla svatým místem, zasvěceným svaté Marii Bambině. Jednou jsme se tam potulovali. Některé ze spadlých domků byly provizorně opraveny a sloužily zřejmě jako prázdninové ubytování.

Potom jsme objevili vedle jednopokojové silnice dva zedníky, kteří opravovali jeden větší domek. Všimli jsme si, že to dělají pečlivě a rychle, zřejmě profíci. Chvilku jsme se koukali. Mluvili italsky, tak jsme se zeptali, jak to dělají s obědem, jestli je tu někde nějaká možnost. Jeden z nich ukázal „Pst! Acqua in bocca, nikomu ani slovo“ a ukázal za roh, za malý kopeček. Šli jsme tam a na druhé straně kopečku stála překrásná velká dřevěná chata s výhledem do údolí. Vyšel nám vstříc asi šedesátiletý muž v tmavém puloveru a tmavých kalhotách, představil se jako Francesco, nabídl nám aperitiv a zeptal se, jestli zůstaneme na oběd. Když jsme nesměle přikývnuli, zabavil Barbaru hned v kuchyni loupáním a krájením brambor, mne poslal do zahrady pro zeleninu.

A před jídlem mi dal klíče od sklepa a řekl: „Bude zvěřina, vyber víno.“ Měl ve slepě vína, která jsem ani nevěděl, že existují. Přinesl jsem Barberu a on moji volbu schválil. Ve dvanáct přišli ti dva zedníci a začalo se s báječným obědem. Během jídla jsme se dozvěděli, že má restauraci Stazione dole v Bioggiu, tady je jen, když má volno. Mluvil italsky, trochu šišlal a polykal velké části slov, z čehož jsme odhadli, že je z Neapole.

Po obědě nás zavedl na malou plošinu v lese pod chatou, kde byli v ohradách jeleni, srnci a divoká prasata. Pomohli jsme mu opravit tu ohradu, dřevo jsme přinesli z lesa, kde jsme porazili nějaké stromy.

Spřátelili jsme se, a chodil jsem mu občas pomáhat. Měl můj telefon a když potřeboval, zavolal mi několik dní předem. Bylo to vždycky s jídlem a vařil opravdu skvostně.

Chodil jsem v té době na italštinu do Acquarossy. S jedním Němcem jsem se spřátelil trochu víc. Domluvili jsme se, že se sejdeme odpoledne ve Stazione na pivo. Trochu jsme to pak upřesňovali, protože on mluvil o Stazione v Acquarosse a já o Stazione v Malvaglii. Protože údolím Blenia dřív jezdil vlak, měly ty vesničky každá své nádraží a pochopitelně také restauraci U Nádraží. A po zrušení dráhy byla ta nádraží používána jinak a zbyly už jen ty hospody. Vzpomněl jsem si na Francesca a řekl jsem, že mám jednoho známého, který má Restauraci Stazione v Bioggiu. Kamarád vyvalil oči a vykládal mi, že Ristorante Stazione v Bioggiu je zdaleka nejlepší restaurace v celém Tessinu.

Tak jsme se tam jednou jeli podívat. Zaparkovali jsme u nádraží, ale když jsme uviděli tu restauraci, spadla nám čelist. Byli jsme jen v jeansách a kostkované košili, zatím co ostatní hosté měli obleky s kravatou a večerní garderoby. Číšník u vchodu se trochu ušklíbl a pak se

nás zeptal, jestli máme rezervováno. No to jsme neměli! Vtom se ale přiřítíl Francesco, v tmavém pulovru a kalhotách a říkal: „Tohle jsou mí přátelé, posad' je nahoře ke stolu pro zvláštní hosty!“ „Jasně, šéfe!“ Byl podzim, tudíž jsme vybrali zvěřinu. Přemítal jsem, jestli jsme tomu srnci, co jsme ho právě zbaštili, také opravovali ohradu. Večeře byla fantastická, nezapomenutelná. Po jídle se přišel Francesco zeptat, jestli nám chutnalo. Vyprávěl jsem mu o svém kamarádovi z Acquarossy, který říkal, že Stazione v Bioggiu je nejlepší restaurace v celém Ticinu. A dodal jsem: „A měl pravdu!“

Také v Bioggiu jsme byli ještě několikrát, ovšem s kravatou a večerní garderobou, abychom nezabírali ten stůl pro zvláštní hosty.

U Francesca mám ještě jiný zážitek. Volal mi, že jedna srna má koloucha, ale otec srnec je na něj zlý. Musíme oddělit v rohu ohrady prostor, aby byla srna s kolouchem v bezpečí. Přijel jsem a hned po obědě jsme začali tahat stromy z lesa. Francesco byl na svůj věk velmi fit a silný, tak jsme popadli každý jeden strom a nesli ho nahoru. Najednou se mi udělalo černo před očima, sotva jsem popadal dech a musel jsem si sednout. Strom jsem tam nechal, byl jsem rád, že jsem vylezl do té stráně sám. Řekl jsem Francescovi, jak se cítím, že už mu dneska nejsem nic platný, že pojedu raději pomalu domů. Bolelo mne v žaludku, ale nebylo mi špatně. Doma jsem se natáhl na gauč, ale žaludek mne bolel stále víc. Rozhodl jsem se, že pojedu do špitálu. Tam byl jeden mladý doktor, který mi dal tabletu. Říkal, že když to přestane, máme problém. A přestalo to. Udělal mi EKG a doporučil mi, zůstat v nemocnici přes noc. Ráno mi udělali další vyšetření. Pak přišel primář Dr. Salini a informoval mě, že jsem včera prodělal infarkt, že jsem měl ale úžasné štěstí, že to dobře dopadlo. Předepsal mi Aspirin-Cardio kvůli arytmií, doporučil hodně a klidně chodit, nedělat žádné těžké práce a poslal mne domů.

Když jsem to telefonoval Francescovi, moc se mi omlouval, byl přesvědčen, že mi ten infarkt zavínil on. Už mě na pomoc nikdy víc nezavola. Škoda, ztratil jsem tak vlastně prima kamaráda.